

Kardinal Josip Bozanić, nadbiskup zagrebački
Homilija na svetkovinu Krista Kralja, prigodom završetka Godine vjere
Zagreb, Katedrala, 24. studenoga 2013. godine.
Čitanja: 2Sam 5, 1-3; Kol 1, 12-20; Lk 23, 35-43

Dragi oci biskupi i subraćo svećenici,
đakoni, redovnici i redovnice, bogoslovi i sjemeništari,
braćo i sestre u vjeri!

1. Ovogodišnje slavlje svetkovine Isusa Krista Kralja svega svijeta povezano je sa završetkom *Godine vjere*, na koju se osvrćemo prije svega u zahvalnosti Gospodinu za njegov dar i milost vjere.

Svetkovinom Isusa Krista Kralja zaokružujemo liturgijsku godinu te, osim što razmatramo prošlost, naš je pogled usmjeren na sadašnjost, a u svjetlu vjere s nadom iščekujemo buduće. Ova svetkovina sažima otajstvo Utjelovljenja i Otkupljenja, a nama vjernicima pokazuje kamo je usmjerena ljudska povijest.

Bez obzira na pojave koje oko nas unose nemir i utječu na nas; bez obzira na poteškoće i trpljenja, po vjeri znamo da ne idemo ususret porazu, poniženju i besmislu, jer smo u Božjoj ruci i jer je Krist središte povijesti čovjeka i svijeta. Istodobno susrećemo napetosti koje nam Gospodin osvjetljava svojom riječju i pokazuje kako su povijesni događaji u povezanosti s prihvaćanjem ili odbijanjem Boga.

2. Druga Knjiga o Samuelu govori o izboru Davida za kralja. David je postao kraljem po Božjemu promislu, da bi predoznačio drugoga kralja koji kraljuje do vijeka. I u starozavjetnome savezu nalazi se slika novoga i vječnoga Saveza, što ga je Krist sklopio okrunjen trnjem i raspet pod natpisom da je židovski kralj.

Znamo da je Isus odbijao naslov kralja u zemaljskome smislu, pa je svaki put izbjegavao pokušaje da ga ljudi zakralje. I pred Pilatom je bio jasan rekavši da njegovo kraljevstvo nije od ovoga svijeta. Isus nije dopustio da bude uhvaćen u mrežu ljudske slave i političkih interesa.

Pa ipak – bio je kralj; u patnji, prepoznatljiv samo vjerom. Dok ga pogrđuju i pozivaju da spasi samoga sebe, On čini geste kralja novoga kraljevstva: On oprašta, pomiruje i služi. On raskajanom zločincu nudi dioništvo u svome kraljevstvu. Opraštajući raskida lanac mržnje i omogućuje novo jedinstvo među ljudima. Na križu On postaje potpuna slika Boga nevidljivoga.

Ono što je Isus obećao s križa i ostvario svojom pobjedom nad smrću – dioništvo u vječnoj svjetlosti – ostalo je zapisano na početku Poslanice Kološanima apostola Pavla. Njemu je susret s Božjom svjetlošću preobrazio život, učinio ga vjernikom i vjernim Isusovim učenikom.

U Pavlovom zahvalnom himnu izražena su otajstva vjere koja smo u Godini vjere željeli snažnije posvijestiti, utisnuti u svoje živote, unijeti u život Crkve i društva u kojemu živimo. Taj je himan ispovijest vjere u Boga koji je prije vremena i živi do vijeka, a u središtu povijesti nalazi se njegov Sin.

Evandjelje današnjega slavlja navijestilo nam je Krista koji u času najveće patnje na križu daruje ljubav i oprašta. Naš je Kralj umirući svijetu darovao ljubav, do koje se ne može doprijeti bez svjetla vjere. Evandjelje nas poučava da pred Kristovim križem ljudi nužno zauzimaju stavove: bešćutnost ili milosrđe; sebičnost ili darivanje. Ova nam je Godina jasnije pokazala da je naša vjera susret i da se ne može svesti na obične izričaje koji čovjeka ostavljaju ravnodušnim.

3. Braćo i sestre, *Godina vjere* u našoj je Crkvi bila ispunjena raznim slavljenjima i molitvenim trenucima. Danas se posebno spominjemo hodočašća u Rim prije godinu dana, kada smo na grobovima Apostolskih prvaka učvrstili svoju vjeru u zajedništvu sa Svetim Ocem. Otkrivajući korijene crkvene povezanosti, lakše smo otkrivali ljepotu vjere i vjerničke zauzetosti u svagdanjemu životu, osobito u trenucima kušnja.

Tijekom *Godine vjere* obnovljali smo znanje o vjeri; učili i otkrivali njenu ljepotu u novim okolnostima; pitali se kako ju prenositi i svjedočiti drugima. Sve je to poticaj za nove početke koje nastavljamo živjeti, osobito jačajući župnu katehezu u Nadbiskupiji. Zahvalan sam svima koji su shvatili vrijednost župne kateheze i kojima je stalo do razvijanja nutarnje dinamike rasta zajedništva Crkve. Stalo nam je da novim pristupom i tehničkim mogućnostima povežemo sve crkvene stvarnosti, obogaćujemo jedni druge i unosimo svjetlo vjere u svaku životnu tamu.

U hrvatskoj se društvenoj zbilji, upravo u toj Godini, pojavilo nekoliko važnih tema koje su izazov i za našu vjeru, za koje je potrebna vjernička odgovornost, ali i poznavanje svoje vjere. Upoznavajući svoju vjeru postajemo radosniji, jer vidimo da Bog ne odustaje od čovjeka i da u svome milosrđu uvijek za čovjeka priprema mjesto u svome kraljevstvu.

A mi, dok živimo na zemlji, iz dana u dan smo pozvani pripremati mu mjesto u ljudskim 'kraljevstvima'. Prije nego li budemo uvedeni u Očevu kraljevstvo, Krist nas moli da ga primimo u kraljevstvo koje gradimo na zemlji. U tome kraljevstvu smo suočeni s pojavama prihvatanja i odbijanja Boga, s prihvatanjem i odbijanjem otajstva života; s unošenjem nemira i nanošenja nepravde, kao i s iznimnim svjedočanstvima ljubavi.

4. Krist Kralj trajno govori o susretima zemaljskoga i nebeskoga. Oni se mogu vidjeti kao sklad ili kao sukob. U posljednje vrijeme u Hrvatskoj živimo izazove u kojima se zrcali odnos prema Kristovu kraljevstvu. Najsnajznije to osjećamo u pitanjima vezanim uz otajstvo života, uz istinu o čovjeku kao Božjemu stvorenju; uz temelje ljudskog postojanja i njegova konačnog smisla. Iz tih se polazišta granaju pitanja prema dragocjenim datostima ljudskoga života kao što su: obitelj, brak, odgoj djece.

Stoga smo zahvalni što nam je u *Godini vjere* darovana prva enciklika pape Franje *Lumen fidei* (*Svjetlo vjere*). Taj je kratki tekst pravi biser katehetske naravi koji trebamo nastaviti otkrivati i razmatrati te ga ugrađivati u naše zajednice i cijelo društvo.

U sadašnjim raspravama u kojima se čini da nema pravila poštivanja drugih, kada se izokreću očitosti i kada se ne ustručava laž predstaviti kao istinu, dobro je čuti što papa Franjo, u svjetlu vjere, govori o gorućim pitanjima ovoga trenutka u Hrvatskoj, kao što je pitanje braka.

Sveti Otac o tome piše ovako: »Prvo okruženje u kojem vjera prosvjetljuje ljudski grad jest obitelj. Tu prije svega mislim na stabilnu zajednicu muškarca i žene u braku. Ta je zajednica plod njihove ljubavi, koja je znak i prisutnost Božje ljubavi, priznavanja i prihvatanja dobrote spolne različitosti, zbog čega se bračni drugovi mogu združiti u jedno tijelo (usp. *Post* 2, 24) i sposobni su rađati novi život, to očitovanje Stvoriteljeve dobrote, njegove mudrosti i nauma njegove ljubavi. Utemeljeni na toj ljubavi, muškarac i žena mogu jedno drugomu obećati uzajamnu ljubav činom koji uključuje cijeli život, i u kojemu se zrcale mnogobrojne odlike vjere. (...) Vjera nam isto tako pomaže shvatiti rađanje djece u svoj svojoj dubini i bogatstvu, jer pomaže u njima prepoznati ljubav Boga Stvoritelja, koji nam daruje i povjerava otajstvo nove osobe« (*Svjetlo vjere*, 52).

5. Braćo i sestre, iz *Godine vjere* izlazimo pred ozbiljno pitanje za našu Domovinu. Referendum o definiciji braka je prigoda da posvjedočimo svoju vjeru; da olako ne odustanemo i ne dopustimo se poljuljati raznim pokušajima zamagljivanja u koja se ulažu velika sredstva i snage. Ovdje se radi o dobru braka kojega se želi zaštititi u njegovom izvornom obliku. Ne ide se protiv nikoga, nego se samo želi sačuvati ono što smo primili, ne ulazeći u drugačije izbore i prava pojedinaca, što se ne smije poistovjetiti s brakom.

Dragi vjernici, iznova vas pozivam da ne zaniječete istinu i budućnost hrvatskih naraštaja koji dolaze. Izjasnite se za brak kao životnu zajednicu žene i muškarca. Znamo da time poštujemo Božji naum; da nikome ne oduzimamo nikakvo pravo, nikoga ne diskriminiramo, nego služimo istini. Nažalost ovih smo dana svjedoci podmetanja raznih neistina.

Ali, nemojte se, braćo i sestre, pokolebati ili prestrašiti, nego budite i ostanite hrabri i radosni navjestitelji i istinski svjedoci ljepote života koji se živi u braku i obitelji. I uvijek poštujte svakog muškarca i ženu i slobodu svake ljudske osobe, taj predivni Božji dar.

Zahvaljujemo svima, posebno mladim vjernicima, koji su se spremno izložili svjedočenjem kršćanske vjere, premda su bili izloženi grubostima, izrugivanju, ponižavanju. Vidimo da je to samo odraz Kristova kraljevanja. Zato trebamo biti radosni, ustrajni i puni pouzdanja, jer znamo da je to put preobrazbe svijeta, pa tako i našega društva. I trebamo nastaviti moliti da se ne udaljimo od Istine i Ljubavi. Neka naša molitva osobito ovoga tjedna bude pouzdanija.

Braćo i sestre, u Kristovu otajstvu pronalazimo utjehu za svaku našu bol; gledamo završetak povijesti, ispunjeni utjehom i sigurnošću. Dok smo na kraju jedne liturgijske godine i započinjemo drugu, ne zaboravimo da svaki susret u našoj povijesti započinje iščekivanjem, ali i molitvom. Isus je na križu čuo poniznu ljudsku molitvu da se Bog sjeti čovjeka. No, Bog u svojoj dobroti ide onkraj ljudskih granica i daruje neizmjereno. Zato, ako sada osjećamo poteškoće, ne budimo obeshrabreni. Bog nas uslišava preko mjere naših iščekivanja i priprema nam neizrecivu radost. Amen.